

REX TREMENDAE

Tom Dowd

Fronta před Dantovým Infernem byla dlouhá, zlověstná a stálo v ní pár těch nejpodivnějších týpků, jaké jsem kdy viděl. Už jsem v Seattlu byl, dokonce i v tomto speciálním klubu, ale tenhle pohled mě udivil vždy nanovo. Jasně, rozumím tomu, když se někdo obléká v tomto stylu pro efekt, ale tělesné zvláštnosti mě odpuzují. Doma běháme ve stínech právě tak tvrdě jako každý jiný a naše barvy to dokazují. Nosíme šaty, které se nám hodí, které zjednodušují naši práci a zpříjemňují náš život. Každý politklub má svou vlastní vizáž, svá znamení, ale nikdo z nás by nepřišel na to, aby ze zjevného zmrzačení udělal symbol nadřazenosti.

Tady v Americe, především v tomhle městě, to vypadá tak, jako bys byl nějaký nýmand, dokud si tě lidé nevšimnou, jak se špacíruješ po ulici. Ovšem pro mě, jehož život se odehrává na ulicích celého světa, by znamenalo být spatřen v těchto ulicích jistou smrt.

Jak málo je zde jemnosti! Prošel jsem kolem fronty, kolem těch tvorů, kteří všichni čekali na to, že se dostanou v tentýž čas do téhož lokálu, ačkoli velmi dobře věděli, že zde nejsou vítáni. Možná si mysleli, že je stejně tak dobré, když je celý svět vidí stát ve frontě, jako kdyby tančili na skleněné podlaze Inferna. V Evropě bychom si zkrátka raději našli jiný klub, než abychom ze sebe při stání ve frontě dělali šašky.

Když jsem dorazil ke dveřím, musel jsem potlačit úsměv. Dívka v černé a červené, působící ve srovnání s velikostí dveřníkovy postavy trpasličím dojmem, se snažila trolla ukecat, aby ji pustil dovnitř. Na rozdíl ode mě byla neznámá, takže by se dovnitř nedostala. Pokynul jsem trollovi a protlačil se kolem, což mi vyneslo ze strany dívky kletbu. Způsob, jakým válčila s pouliční hantýrkou, byl natolik iritující, že jsem se otočil a podíval se na ni. Byla menší než já, ale stála na vysokých podpatcích. Její obličej rámovaly dlouhé vlasy, které měnily barvu od třpytivě modré přes bílou až po černou a zase zpátky. Opravdu pěkný kukuč podle všech pravidel umění, pokud člověk přehlédl žhavou a rychlou smrt v jejích očích. Zírala na mě rozzlobeně, čekala na podobně jedovatou odpověď, ale já se držel zpátky. Dnes v noci bylo ve hře příliš mnoho.

Podíval jsem se na ni bez výrazu a zrovna jsem se chystal otočit se a zmizet, když mi začala nadávat znovu. Tentokrát perfektně. Pobaveně jsem se usmál. Její první nadávka byla náhlá, impulzivní a zlomková. Ta druhá byla skvělá, včetně skloňování celé salvy neslušných slov. Byla bezpochyby trénovaná čipem, ale jen trénovaná. Kdyby ho používala, měla by již první dávka takový účinek jako od zkušeného pouličního veterána.

Když jsem se na ni blíže podíval, nemohl jsem jinak než se usmát ještě více. Vizáž měla správnou, všechny patřičné přezky a řetězy, těsné i volné, přesně podle požadavků módy. Mnohobarevné náušnice v jejích uších pomalu tančily a ve světle pouličních lamp se leskly. Zabarvení jejích duhovek bylo téměř fosforeskující; díky tomu by na sebe upoutala pozornost tvých očí i v tom nejtemnějším koutě putyky. Byla absolutně skvělá, pouliční nevěstka non plus ultra, a právě na tom ztroskotala. Ale to bylo přesně to, co vzbudilo mou zvědavost.

Zvážil jsem své možnosti, její slučitelnost s mou úlohou pro dnešní noc, a rozhodl se to riziko podstoupit. Kývl jsem na trolla ještě jednou a oslovil ho právě tak hlasitě, aby to mohl slyšet: „Poslouchej, příteli, tahle patří ke mně.“

Dívka mě zjevně slyšela a při mých slovech sebou lehce trhla. Ukázal jsem jí, aby šla dopředu. Krátce pohlédla na trolla, ale právě tak rychle se odvrátila od jeho náhlého dravčího úšklebku. Když vykročila vpřed, usměrnil jsem ji jemným stiskem špiček prstů na jejích zádech. Znovu se prozradila. Její bunda byla ze skutečné látky, ne z levné umělotiny, jakou by nosila „opravdová“ pouliční šlapka.

Vstoupili jsme do nejhořejšího patra Inferna. Přestože tenhle lokál nenávidím, přistihuji se pokaždé při tom, že dostanu-li se do tohoto města, stávám se čistě ze zvyku určitým druhem

štamgasta. Poprvé jsem se setkal s Dantem v Londýně, kde jsem pro něho zařizoval jeden run, v němž byl jeho klub zapleten. Od té doby považuje za jistější, abych byl prvotřídně obsluhován. Bezpochyby proto, že by ho vyprávění o našich obchodních vztazích bezezbytku zničilo, pokud by někdy vešly ve známost. EMB na nic nezapomíná.

Kapela zjevně vstoupila na horní jeviště teprve nyní. Staccato hlavní desetistrunné kytary oslovilo synchronizační systémy, které ponořily všechny úrovně klubu do pulsujícího světla a nepřetržitého hluku. Shag metal byl právě ve městě trhákem, což ještě posílilo mé nutkání uprchnout znovu za velkou louží. Dost na tom, že dnes večer mohu docela dobře zemřít, ale myšlenka na „Bangin' the Duke“ jako na mé rekviem byla zkrátka a dobře příliš.

Chtěl jsem věřit tomu, že můj národ byl jiný než tyto noční můry, které se právě míhaly kolem mě. Chtěl jsem věřit tomu, že u nás doma to bylo jiné, že můj národ má paměť, něco jako úctu ke slávě naší kultury. Chtěl jsem věřit tomu, že existuje ještě alespoň stín naší bohaté historie a tradic. Chtěl jsem věřit tomu, že jsme nadřazeni těmto Američanům se vši tou jejich hltavou chutí na vše nové. Ale věděl jsem, že naše velkolepá minulost zmizela a byla zapomenuta právě tak, jako kdyby nikdy nebyla. Technika nechala zmizet rozdíly mezi národy a jazykové čipy Evropu zničily.

Restaurace sice snad mohla naše země hospodářsky a společensky „znovuoživit“, ale kulturně nás téměř úplně zničila. Eurokoncerny byly se svým zbožňováním ničím nebrzděného růstu hnací silou v pozadí této takzvané restaurace. Zrušení státních hranic znamenalo odbourání dovozních a vývozních cel. Znamenalo dostupnost obrovských rezerv levných pracovních sil. Znamenalo současně zánik 3 000 let staré pestré sociální rozmanitosti. To byl důvod, proč jsem věřil, že radikalismus a návrat k nacionalismu a extrémistické politice představuje jedinou naději, jak zachránit naši individualitu, jedinečnost našich jednotlivých národů. Okrsek „Nová Evropa“, spadající pod globální vesnici, se nesmí nikdy stát skutečností.

Politikluby se zrodily z pociťované nutnosti nového druhu restaurace. Také my jsme chtěli Evropu vystavět znovu, dokonce i kdyby to znamenalo návrat do konfliktních časů. Naše Evropa by nebyla ta, která se homogenizovala kvůli masovému konzumu. Ať už v lepším nebo horším smyslu, byla by to *Europa dividuus*. Pouze my jsme udržovali při životě plamen politické aktivity a otevřeného mínění. Bez nás by se Evropa brzy stala podnikovým Disneylandem. Jednotlivé politikluby se samozřejmě neshodovaly ani ve volbě prostředků, ani ve svých cílech, ale nemělo by to být přesně takhle? Při povrchním pozorování se zdálo, že restaurace probíhá podle plánu. Za kulisami zuřila válka. Na ulicích, v datových faxech, v srdcích a myslích všech těch, kteří byli dostatečně naživu, aby mohli naslouchat. Z Evropy by se neměl stát ani nový Manhattan, ani další Seattle. Přišel jsem, abych to zajistil.

Jemně jsem zatahal za dívčín kabát a ona se na mě otočila s tázavým pohledem. „Pozoruj tanečníky,“ řekl jsem a ustoupil o několik kroků stranou, abych se mohl opřít o jednu z tyčí naplněných světlem. Uvolnil jsem celé tělo, zaměřil svou pozornost zcela a úplně na pulzující světla laserů a nechal se naplnit rytmem.

Uběhl okamžik. Pak ještě jeden o něco delší. Bytí skončilo a já byl volný. Můj pohled překonal hranice mého těla a já spatřil svět tak, jako jen nemnozí jiní. Duchové mužů a žen, uvězněni ve světském vesmíru, divoce tančili dále, aniž by mě zpozorovali. Rychle jsem prozkoumal tuto úroveň. Byla tu menší aktivita, jež vycházela ze slabých aur laciných tretek, se kterým kšeftují šarlatáni na rozích ulic, ale žádný jasný rozkvet nebo měnicí se obrazy, které by stály za pozornost. Astrální těla tanečnicků na skleněných podlahách pater pode mnou blokovala můj výhled, ale rychle jsem proplul všemi těmito úrovněmi dolů, kde jsem mohl tušit svůj cíl. Uviděl jsem chladnou zeleň štítové stěny, která ho obklopovala, ale žádnou známku osoby, kterou jsem tam měl potkat. Štít mi bránil, abych se dozvěděl, jestli se nachází v jeho objetí. Jediný způsob, jak odhalit jeho tajemství, byl tělesně ho prolomit. Překonávat štít jiným způsobem bychom ani já, ani většina ostatních lidských bytostí nedokázali provést.

Mé tělo se křečovitě sevřelo, když se do něho vrátilo vědomí. Děvče se na mě znovu podívalo, jako by se chtělo zeptat, co bude dál. Vykročil jsem, vzal ji za ruku a vedl pryč.

Po rampě jsme sešli o několik úrovní níže. V půli cesty jsem se zastavil, protože jsem zahlédl podnikového maníka, který měl na oblečení holografické logo draka Saeder-Krupp a německé vlajky. Tato náhoda mě znejistila, ale pak jsem zapudil myšlenku, že by si žena, se kterou jsem se chtěl setkat, chtěla s sebou vzít takové krytí. Nebylo zas až tak neobvyklé vidět lidi, kteří nosili toto populární dračí logo. Kromě toho, ta žena věděla v tuto chvíli o mých motivech a znalostech příliš málo. Byla zároveň šikovná a mocná, ale já jsem měl na paměti, abych ji udržoval v nevědomí. „Poznej svého nepřítele a použij tyto vědomosti proti němu,“ bylo jedno z hesel její družiny. Vše, co o mně věděla, jsem dovolil, aby se dozvěděla – přinejmenším jsem v to doufal. Škoda jen, že jsem o ní věděl ještě méně. Ignoroval jsem další tázavý pohled své společnice a vedl ji dále.

Když jsme dorazili do šestého podlaží, šli jsme k nejbližšímu baru a já zamával na barmana. Cítil jsem, jak se dívka ke mně něžně přitulila, a podíval se jí do očí.

Její pohled zabloudil nakrátku dolů a pak zase nahoru. V jemně zářícím zabarvení byly její oči královsky modré. „Jmenuji se Karyn,“ řekla. „S ypsilon.“

Usmál jsem se: „Ne, nejmenuješ.“

Dvakrát zamrkala a barman přetřel pult před námi, když se o něj opřel. Tallin zvýšil hlas natolik, abych ho mohl slyšet jen já, a řekl čistou ruštinou bez přízvuku: „Bud' pozdraven, můj příteli. Jak to jde?“

Odpověděl jsem mu tou samou řečí, i když jsem už definitivně vyšel ze cviku: „Stres, jako obvykle.“

„Muž jménem Shavan na tebe čeká v Pekle.“

„Muž?“

Pokrčil rameny: „Řečnický obrat.“

„So ka. Dej mi to, co obvykle, a jednoho Ohnivého draka pro mou přítelkyni.“ Vytáhl jsem kreditní hůlku z pouzdra na zápěstí, ale elf zareagoval odmítavým pokynem.

Jak šel podél baru, mluvil znovu anglicky: „To je v pořádku, dobrý muži,“ řekl. „Inferno ti ještě něco dluží.“ Zastrčil jsem hůlku zpátky do pouzdra. Dantovy dluhy vůči mně by měly být dnes zaplacený i s úroky a úroky z úroků.

Dav zařval a prostor prořízl záblesk prudkého intenzivního světla. Tuhle kapelu jsem už jednou viděl a domníval jsem se, že zpěvák právě zapálil malý kousek NightLightu a plný radosti se jím někomu pokusil ucpat hrdlo. Ach, to umění.

Děvče se ke mně znovu přitulilo. Její ruka ležela jakoby náhodou na mém stehně. „Hezké,“ řekla a změnila svůj hlas na určitý druh předení. „Skoro jsem věřila, že víš, o čem mluvíš. Ale jen na okamžik.“

Tentokrát jsem se nesmál. „Ještě pořád si nejsi jistá.“ Dorazily naše drinky a ona zůstala na Ohnivého draka zírat s otevřenou pusou. Hodil jsem do sebe svého Slepého trhače a dotkl se její paže.

„To je tvůj oblíbený drink.“ Dívala se na mě s očima pořád rozšířenýma. „A také se nejmenuješ Karyn s ypsilon. A také nepocházíš tady z okolí.“ Nyní se v jejích očích objevil i strach. „Ale to nevádí,“ uklidnil jsem ji. „Dnes večer jsi se mnou.“

Zvedl jsem její ruku ke svému obličejí, jemně jí políbil dlaň a pak ji sevřel do pěsti. „Obchod volá. Může to chvíli trvat, ale byl bych rád, kdybys mi mohla něco pohlídat.“ V mých očích tiše tančila Moc a nutila ji těžce oddychovat. Ucítla tu změnu.

Její dlaň se pomalu otevřela a zmuchlanec zářivě rudého hedvábí se rozprostřel, vytvořil nejprve jakousi květinu a svezl se poté jako závoj přes její ruku. Zvedl jsem ho a uvázal jí ten barevný zázrak kolem krku. Dotkla se ho a zírala na mě, přičemž se barva jejích duhovek leskla nezvyklým způsobem. V koutcích úst jí lehce zaškubalo.

„Můžeš mi to vrátit později.“ Můj hlas byl tichý, sotva slyšitelný. Musela se namáhat, aby mi rozuměla.

Cítila, jak se jí ten hedvábný šátek objevil v ruce, ale nebyla si jistá, zda jsem použil pouťový trik nebo opravdovou magii, abych ho tam dostal. Bude o tom přemýšlet, potom ještě trochu víc, a pak to bude chtít vědět. A já jí to řeknu...později.

Přešel jsem jí prsty po tváři, pak po vlasech a vydal se pryč, aniž bych se ohlédl zpět. Pokud má obchodní schůzka dopadnout dobře, měl bych být natolik naživu, že budu potřebovat skryš. Jestli jsem ji dobře přečetl, byla tahle dívka znuděnou dcerou nějakého stejně sucharského zazobance v proužkovaném obleku. Unavená osobami, které udávají tón ve společnosti světa za makrosklem, se nechala strhnout rytmem a fluidem ulic, aniž by pochopila jejich mechanismy. Ze strachu, že by se její pravá identita mohla provalit, se vymódila tak, jak to viděla v trideu. A tím, že své předlohy do puntíku zkopírovala, se prozradila.

Čtvero ramp se vinulo podél zdi klubu dolů a imitovalo při tom dvojitou šroubovici DNA. Nořil jsem se stále hlouběji do bahna, neboť každá úroveň odrážela jména a místa Dantových nočních mūr; jak autora, tak majitele. Při svém sestupu dolů jsem ignoroval výkřiky a další zvuky a připravoval se.

Peklo leželo pod nejnižší taneční plochou a bylo přístupné po krátké rampě, stáčejíci se dolů. Neupozorňoval na ně žádný vývěsní štít. Člověk musel vědět, že existuje. Vstup střežila dvojice lehce oděných androgynních figur, které sledovaly každý můj pohyb s téměř horečnatým zájmem. Strčil jsem ruce do kapes a dvojčata sebou trhla. Hodil jsem po nich zářícím úšklebkem.

„Shavan mě očekává.“

Ten nalevo mi pokynul, zatímco ten vpravo převzal roli mluvčího. „Skutečně,“ řekl hrozivým tónem, „jsi očekáván.“ Těla dvojčat byla perfektní, bez jediné chybičky. Někdo tvrdí, že prý jsou ti nejlepší, jaké kdy v Čibě vyrobili. Pochyboval jsem o tom, ale nikoli proto, že by nebyli skvělými strážci pro Peklo.

Člověk potřeboval jen vytáhnout tučnou kreditní hůlku a mohl si Peklo pronajmout a zajistit si dokonalé soukromí. Před a po každé schůzce ho magicky a elektronicky prověřili. Jakmile byli přítomni všichni zúčastnění, nemohl se dovnitř dostat už nikdo jiný. Astrální slídění bylo vyloučeno, bránil mu astrální štít. Neexistovala také žádná možnost, jak se sem dostat z nějaké vyšší úrovně. A právě na tom bude Shavan stavět.

Architekti Pekla byli tak laskaví, že vyprojektovali malou předsíň, která poskytovala okamžik k soustředění. Naneštěstí jsem znal jen málo zaklínadel, která bych dokázal seslat a udržovat, aniž by si toho Shavan nevšimla. Klíč k mému přežití představovalo to, že ji až do toho správného momentu budu kolébat v jistotě. V krátkosti jsem překontroloval své vybavení a dřepil si na podlahu do lotosového sedu. Rytmus mého pulsu mě uklidnil. Podrobil jsem zkoumavému pohledu strukturu štítu a okolí. Vše bylo klidné, ale také ještě příliš brzo. Mé smysly se vrátily a já provedl své poslední přípravy.

Shavan představovala hádanku. Jako hlava politik klubu „The Revenants“ disponovala velkou mocí. Bylo o ní známo málo a setkal se s ní ani ne pět lidí. Její jediný popis, který jsem až doposud slyšel, udával, že je snad nordického původu. Ale v těchto dobách mohla poskytnout zaručenou informaci pouze analýza DNA. Byla to mocná magika a na tuto skutečnost se také spoléhala, když maskovala svou cestu do Seattlu. Musela mluvit jen s jednou určitou osobou a tato osoba k ní určitě nepřišla. Nepočítala pouze s tím, že se jeden můj přítel vyzná v pátrání lépe než ona ve skrývání.

Byla překvapená, že jsem věděl o jejím pobytu v Seattlu, nemluvě o její skryši. Myslela si, že její záležitost je ukrytá hluboko ve stínech. To byla její první chyba. Tou druhou bylo, že věřila, že budu hrát fér.

Vybral jsem místo srazu, místo, jež je známo svou bezpečností. Ona si zvolila čas. Mou jedinou záruku představovalo její slovo, že tam bude, ale to stačilo. Oba jsme mohli přijít o svou pověst.

Vstoupil jsem dveřmi do vnitřní místnosti, kde na mě podle předpokladu čekala. Přišel jsem příliš pozdě.

„Alexandře,“ řekla. „Je hezké, že se tu s vámi setkávám.“ V obličeji měla trochu zlověstný úsměv.

Její vzhled se lišil od toho, co jsem očekával, takovým způsobem, že jsem nejprve nechal svůj pohled bloudit po pokoji, abych zakryl překvapení. V zneklidňujícím kontrastu k ní byl a pokoj a jeho zařízení udržováno v zářivé bělosti. Všechno na Shavan bylo tmavé. Její oblečení, její pokožka, její oči a dokonce i její hlas.

Usmála se. „Myslím, že tohle patří vám.“ Sáhla do kapsy a vytáhla zmuchlanou kouli zářivě rudého hedvábí, kterou jemně upustila na jednu z pohovek.

Šance, že bych tuto záležitost přestál bez úhony, se náhle drasticky zmenšily. Přehrával jsem si v duchu všechny scénáře, jak se to hedvábí mohlo dostat k ní, a stejně rychle je zase zavrhoval. Neexistovala žádná možnost, jak by se ho mohla zmocnit, a přesto být zde dole ještě přede mnou. Aniž by si toho byla vědoma, využila skvěle této odbočky a zchladila můj elán. Ačkoli mi zmenšila můj manévrovací prostor na polovinu, musel jsem i nadále překlenout pět minut, než budu moci vyložit opravdové karty. Do té doby mi nezbude než vystačit s blufováním.

Zvedl jsem hedvábný šátek a uvázal si ho kolem krku. „Líbí se vám?“ Udržoval jsem svůj hlas v takovém klidu, jakého jsem jen byl schopen.

Zdálo se, že se baví. „Co by se mi mělo líbit?“

„To hedvábí.“

Její veselost rostla. „Aha. No, je kouzelné, to musím přiznat. A bezpochyby pravé.“ Otočila se ke mně lehce bokem, aby si mohla namíchat drink, ale nespouštěla mě při tom z očí.

„Stoprocentní.“

„Pro Alexandra jen to nejlepší.“

Nechal jsem uplynout několik okamžiků, zatímco jsem se pomalu přesunul přes místnost k audio-video konzoli a prohlížel si nabídkové menu. „Jen to nejlepší pro Gunthera Steadmana,“ řekl jsem a stiskl dotykovou obrazovku. Naprogramoval jsem zařízení tak, aby se první skladba vypnula asi v polovině a druhá následovala po krátké pauze.

Zmínka o Steadmanovi Shavan šokovala takovým způsobem, že jsem postřehl její překvapení, ačkoli se ho snažila skrýt. Věděla, že je na tahu. Než znovu dosáhla vnitřní rovnováhy, pocítil jsem, jak v ní roste strach a hněv. Na někoho s její mocí byla až příliš průhledná. Tím lépe.

Se zdůrazněným klidem domíchala svůj drink a otočila se, aby na mě mohla hledět zpříma.

„Červená přece nikdy nebyla Steadmanova barva.“

Hudba, kterou jsem vybral, začala nyní hrát a poskytla jí pauzu a mně nový prostor. Výběr skladby byl jako partie pokeru. Když jsem ji nyní slyšel, krátce jsem se zeptal sám sebe, jestli jsem svůj list nepřecenil.

„Nyní ano,“ řekl jsem tak, že hudba má slova skoro pohltila. Přesto mě slyšela a já v ní cítil novou vlnu napětí.

„To ale nemá být hrozba, že?“ Když jsem si sedal na vodní pohovku, sledovaly mě jen její oči. „Myslím si, že Mozartovo Requiem je sotva vhodným pozadím pro obchodní schůzku.“ Je hlas byl hladký, bez výrazu.

Pokrčil jsem rameny. „Mám ho rád. Uvolňuji se při tom. Dívejte se na to jako na projev úcty k Steadmanovi.“

Trochu se uvolnila a pokračovala dál v přesvědčení, že jsem to nepoznal. „Takže je opravdu mrtev.“

Kývl jsem, opřel se pažemi o horní okraj pohovky a vyprávěl jí o tom, o čem jsem byl skoro jistě přesvědčen, že to již ví: „Před třemi dny v Hamburku. Rána do hlavy. Ošklivá, moc ošklivá záležitost.“ A existovala pouze jedna možnost, jak by mohla vědět, že jsem nelhal.

„Kdo má teď tedy hlavní slovo u Nachtmachen? Koho zastupujete?“ zeptala se a pronikavě si mě měřila.

„To vlastně není důležité,“ odpověděl jsem mimochodem. „Nabídka stále trvá.“

„Ne, naopak. Je to velmi důležité.“ Překonala krátkou vzdálenost mezi námi a sedla si do lotosu na pohovku naproti mně. „Chtěla bych to vědět.“

První část Requiem se blížila ke konci a já věděl, že mých pět minut pomalu ubíhá. Vstal jsem a stoupl si levou nohou na nízký skleněný stolek, abych si mohl správně zapnout přezky na botě. Dělal jsem to pomalu a opatrně, abych ji nezneklidnil, protože jsem ji chtěl rozzlobit pouze odkládáním své odpovědi. Když jsem byl hotov, sedl jsem si na vlas přesně tam, kam předtím.

Než jsem začal mluvit, usmál jsem se. „Technicky vzato jsem to já, kdo je u vesla.“

Její obočí vyletělo vzhůru. „Vy!“ Nemohla tomu uvěřit. „Lžete. Nachtmachen by vás nikdy neakceptovali. Jste runner a stojíte příliš blízko tomu, co oni nenávidí.“

Lehce jsem pokrčil rameny. „Představte si to jako určitý druh vojenského převratu,“ řekl jsem a hleděl jí přímo do očí. „Kromě toho jsem řekl ‚technicky vzato‘. Já vydávám rozkazy, ale ty vycházejí ze Steadmanových úst. Nebo spíše z toho, co z nich ještě zbylo.“

V očích se jí zatmělo falešným pochopením. „Hrajete na strunu náboženského fanatismu, který měli odjakživa, že?“

Kývl jsem a postřehl, že Introitus skončil. Další skladba začne po pauze, kterou jsem naprogramoval. Čas vyložit karty. Vstal jsem.

„Konec řečí.“ Byl jsem na emoce natolik citlivý, abych věděl, jak s nimi manipulovat, dokonce i u někoho takového jako Shavan. Můj pohyb, výslovnost a tón ji tlačily do defenzívy. „Učinili jsme rozhodnutí. Nachtmachen již nesouhlasí s vaší stínovou vládou nad Revenants. Naše nabídka k fúzi je tímto stažena.“

Shavan natáhla nohy a vstala, aby ke mně vykročila. Její oči v sobě měly něco z medúzy. Nebylo pochyb, ta dáma byla naštvaná. „Myslíte si, že se mnou můžete mávat? S námi mávat?“ Nepotřeboval jsem své astrální smysly k tomu, abych poznal, že sbírá síly. „Saeder-Krupp již souhlasil s financováním, můj hloupý přítel. S jejich nujeny vyrvou Revenants cihly restaurace z rukou byrokratů a vrátí je zpět lidu!“

Potřásl jsem hlavou, otočil se a hodil sebou za vodní pohovku, abych ji dostal mezi nás. Po dopadu jsem se znovu otočil a viděl jsem, že právě ještě stihla zadržet zaklínadlo, než mohlo mně nebo jí ublížit. „Domnívám se, že jsem to už jednou četl ve vašem uřvaném plátku, co?“ Odhrnul jsem svůj kožený kabát dozadu a zahákl palce za okraje kapes.

Její hlas a hněv stoupaly a já věděl, že mě dělí jen několik málo chvil od proměny v dřevěné uhlí. „Vy víte ze všech lidí nejlépe, že mám pravdu!“ Její levá ruka vystřelila dopředu a ukázala na mě. „Kolik miliard se už vyplývalo, aby si analytici a podnikatelé mohli postavit své vily?“

Znovu jsem pokrčil rameny. „Nevím, ale mně se ta malá skrýš Revenants na Riviéře vždy líbila. Úžasný výhled.“

Shavanina zloba byla skoro hmatatelná, když nechala svou paži klesnout a nasadila zdůrazněné neutrální držení těla, připravená okamžitě udeřit. „Proč právě teď? Nachtmachen naše stanovisko vždy podporovali. Steadman, jeho lidé, dokonce i vy – pokud jste si dal tu námahu, abyste něco řekl. Chtěla bych vědět, proč jste změnil svůj názor.“ Byla tak laskavá, že vynechala slova „než vás zabiju“, ale tón jejího hlasu byl sekavý a tvrdý. Aniž by si to uvědomila, přešla do němčiny. Pauza, kterou jsem naprogramoval, byla skoro pryč.

„Proč? My jsme své stanovisko nezměnili a vy jste neposlouchala.“ Pomalu jsem roztáhl ruce. Odstoupil jsem od nábytku a svezl se do lotosového sedu. Tím jsem ji vyzval k souboji.

Usmála se, ale já pokračoval. „Nachtmachen bezpochyby věří v *Europu dividuus*. Vy jste ale udělala chybný tah.“

Usadila se asi pět metrů ode mě a napodobila můj sed. Kývl jsem, zhluboka jsme se nadechli a svět se změnil na stěny ze zelené, chvějící se energie. Štít, který měl zadržet zvědavé oči a uši, vytvoří hranice našeho bitevního pole. Nemohli jsme ho opustit a nikdo na něj nemohl vstoupit – to si přinejmenším myslela.

Ve chvíli, kdy jsme přecházeli, jsem aktivoval zaklínadlo, které jsem měl zakotveno ve svém malém prstenu. Zjevilo se vedle mého astrálního těla jako vibrující světlá skvrna barvy mědi. Dívala se na něj, jako by nebylo dostatečně mocné, aby jí uškodilo. Přesto ho nespouštěla z očí.

„Šla jste k Saeder-Krupp,“ řekl jsem. „Chtěla jste nujeny, ale ty byste dostala i od kohokoli jiného. Držela jste to v tajnosti, protože jste nechtěla, aby se někdo dozvěděl, že ty peníze pocházejí od nějakého podniku.“ Plameny v jejích očích byly oslepující a její aura nenabízela žádné pochybnosti o tom, že mě od okamžiku smrti dělí pouhé vteřiny. Musel jsem mluvit dál, musel jsem ji zaměstnat na dostatečně dlouho.

„Ale víc než samotné peníze jste chtěla draka a chtěla jste ho tolik, že jste přijela do Seattlu, abyste se s ním setkala.“ Udělal jsem pauzu a její oči se zúžily na štěrbinu. „Chtěla jste mít za sebou Lofwyr.“

„No a?“ prskla. „S drakem za zády bychom mohli apatické probuzené shromáždit kolem sebe.“

„Seader-Krupp je jedna z předních společností, které se angažují v restauraci. Proč by se toho měla vzdát kvůli bandě pouličního odpadu?“

Její oči jiskřily, když spatřila tu trhlinu ve své logice. „Mluvila jsem s ním. Zapomínáte, jak je starý. Restauraovaná Evropa se rychle stane Evropou z betonu. Chce ji dovést zpátky do doby, kterou pamatuje.“

Teď jsem byl na tahu já. „Zatraceně, Shavan! Už jste si někdy prohlédla firemní profil Saeder-Krupp? Kdo myslíte, že staví ročně v Evropě víc zařízení pro těžký průmysl? Kdo podle vašeho názoru pumpuje do atmosféry víc jedovatých plynů? Kdo myslíte, že znečišťuje víc řek?“

„To jsou všechno firmy, které koupil. Chvilí bude trvat, než se začnou angažovat v otázkách životního prostř...“ Nějaká silueta se pohnula venku před štítem a bleskurychle ji umlčela.

„Já Nachtmachen nevedu. To jeden můj přítel. A ten nestojí o to, aby se jeho bratr míchal do evropských záležitostí!“

Pohnuli jsme se současně. Udeřil jsem dlaněmi o sebe a napumpoval veškerou svou sílu vůle do zaklínadla k prolomení štítu. Surová astrální energie šlehala kolem nás a žhavá síla proudila ze mě a vytvářela díry ve struktuře štítu. Cítil jsem, jak do mě udeřila ledová chapadla, když mě zasáhl její útok. Zakolísal jsem a pokoušel se kontrolovat síly, které procházely mým tělem. Ve chvíli, kdy udeřil můj blesk, byl štít mocně zasažen i z vnější strany. Neschopen odolat dvojitému úderu se zhroutil a přšel v prismatických střepech dolů. Když hudba z mé měděné silové koule explodovala, prodrala se skrze střepy tmavá postava.

Mé síly zmizely a při pádu dozadu jsem Shavan uviděl naposled. Drakova astrální forma do ní narazila, jeho nadpozemské pařáty vyrývaly do jejího těla velké díry se zubatými okraji. Proudila z ní magická energie a neškodně se na drakovi vzněcovala a zase pohasínala. Zděsil jsem se, když se její křik spojil s drakovým řevem.

„Shavan, dovol, abych ti představil Alamaise!“ křičel jsem, ale nikdo mě neposlouchal.

Svět se propadl to načervenalé temnoty, hudba umlkla a kolem mě se rozhostilo ticho. O chvíli později jsem se v něm začal vznášet. Mé smysly odumřely, ale byl jsem si toho vědom.

„Alexandře.“

Pokusil jsem se natočit směrem k hlasu, ale byl všude. Alamaise, pomyslel jsem si.

„Dobrá práce.“

Byl bych se zasmál. „Máš působivý myšlenkový hlas.“
„To si umím představit.“
Nastala pomlka a já jsem čekal.
„A?“ zeptal jsem se konečně.
„A co?“
„A dostal jsi ji?“
Drak zafuněl a já ucítil teplý dech. „Do posledního kousku.“